

DVACET ČTYŘI

ZATÍMCO SE STOVKA POLICISTŮ Z CELÉHO OKRESU začala scházet na parkovišti policejní stanice v Bruinsvillu, pokuřovali, pili kafe a snažili se mrkáním zahnat z očí zbytky spánku, zatímco čtyři ohaři na vodítku cvičně očichávali boty, pneumatiky a okoralé zbytky vajíček se slaninou, která někdo upustil na zem, Gemma se probudila do deště, který se začal snášet už před několika hodinami. Někdo ji volal.

Zamrkala. Vlhkost jí zamžila oči, otřela si je a zklamane zjistila, že ten hlas volající její jméno se jí nejspíš jen zdál. Nikdo nad ní nestál, z úzké škvíry polozakrytého otvoru nad její hlavou na ni hledělo jen šedavé nebe. Gemma zvedla oči k předivu mraků, obloha jí připomínala stříbrný lesk vzdáleného zrcadla.

Nahoře se pohnul stín. Zahlédla svůj odraz, shlížející na ni z výšky, k níž upírala pohled.

Zamrkala, aby zapudila dešťové kapky.

Kalliopé.

„Ahoj, Gemmo,“ pozdravila ji. V tu chvíli Gemmě došlo, že to byla Kalliopé, kdo na ni tiše volal, zatímco spala.

Chvíli jí trvalo, než se narovнала. Celou věčnost se kousek po kousku škrábala na nohy. „Kalliopé.“ V ústech měla sucho. Rozevřela rty, lapala vlhkost deště. „Prosím. Pomoz mi.“

Kalliopina tvář byla jako malý, neustále se proměňující stínový vzor. „Neboj se,“ zatrylkovala medovým hláskem, ale Gemma cítila, jako by jí ke kůži přitlačila ostrí žiletky. „Buď hezky statečná holčička.“

Na chvíli se vytratila. Gemma otevřela ústa a zaječela. Měla dojem, že do ní strach vniká, místo aby proudil ven.

„Prosím!“

Kalliopé se okamžitě zase objevila a v Gemmě vzplála jiskřička naděje. Kalliopé zabila ty lidi. Byla zvrácená. Zlá. Ale přece jen byla *někdo*. A to znamenalo šanci na záchranu. Gemma už nesnesla být dál sama.

„Prosím, Kalliopé.“ Olízla si rty. „Já – já ti chci pomoci. Když mě odsud dostaneš, můžeš se mnou jít bydlet k nám domů. Můžeme bejt – můžeme bejt sestry.“

„Sestry?“ zopakovala zmateně Kalliopé.

„Jako kamarádky,“ vysvětlovala zoufale Gemma, protože jí došlo, že Kalliopé zná jen nemocniční sestry. „Jako nejlepší kamarádky, co se o všechno dělí.“

Kalliopé na ni dlouhou chvíli jen hleděla. Zdálo se, že nad tím uvažuje. Gemma nechala jiskřičku naděje rozhořet.

Pak Kalliopé promluvila. „Já už se dělit nechci.“

Když Gemmě zmizela z dohledu, ozval se skřípavý zvuk, jako by po zemi táhla něco těžkého. A pak kousek nebe nad studnou začal černat, jako když probíhá zatmění slunce.

„Sbohem, Gemmo.“ Kalliopé nebyla vidět přes černou clonu, která se pomalu sunula přes studnu.

Dveře nebo kus stolu: Kalliopé ho nejspíš našla v jednom z opuštěných domů.

A teď jím zakrývala starou studnu.

Chtěla Gemmu zavřít uvnitř.

Gemma měla pocit, že ji čirý děs převrací naruby. „Ne!“ Bušila pěsti do kamenných stěn, zatímco denní světlo se nahoře kousek po kousku zužovalo na prst, na tenkou čáru, na jediný světlý bod. „Ne! Prosím, *ne!*“

Poklop zajel na místo. Gemma neviděla nic než záblesky šedi v místech, kde škvíry mezi prkny odhalovaly proužky nebe tenké jako břitva. Kalliopé promluvila tak tichým hlasem, že si Gemma později nebyla jistá, jestli si ho jen nepředstavovala.

„Sbohem.“

Gemma křičela celé hodiny. Ječela, znovu a znovu volala Kalliopino jméno, volala o pomoc, kohokoli. Ale nikdo jí neodpověděl – jen déšť, který s tichým šuměním padal skrz nahnílé prkna poklopu.

Znovu usnula. Vzbudila se v slzách, zdálo se jí o záchranářích, o přibližujících se přátelských hlasech. Bylo to jen zbožné přání, jaké mají lidé, když vidí na poušti fatu morgánu oázy se zurčící vodou.

Ale vtom je zaslechla znovu.

Co nejtížeji se posadila, jako by se bála, že když bude dělat moc velký hluk, tak hlasy v dálce vyplaší. Na okamžik se jí zastavilo srdce, najednou je neslyšela, napínala uši tak usilovně, až cítila prnutí v čelisti.

Ozvaly se zas, tentokrát blíž. Gemma rozpoznala jen několik frází, které se nesly lesem a jako kapky deště padaly do studny: „žádné stopy“, „prohledáno“, „přepínám“. Policisté. Takže někoho poslali ji hledat. To nejspíš znamenalo, že Peteovi se povedlo utéct a najít pomoc.

Byla zachráněná.

„Jsem tady,“ zakřičela, ale s hrůzou zjistila, že jí z hrdla vyšel jen roztržitý sípot, jako šustění suchého listí unášeného větrem. Ani ho neslyšela přes tlukot vlastního srdce. Odkášlala si a zkusila to znova. „Pomoc. Prosím. Jsem tady dole!“

Nic. Jen skřehotavý šepot. Ryba na suchu, která na prázdno otvírá a zavírá pusou.

Křičela moc dlouho.

A ztratila hlas.

Policisté už se vzdalovali – jejich slova pozbyla kontur, z hlasů se staly tóny zklamání a lítosti. Gemma popadla kus dřeva z hromádky, vedle které ležela, a pokusila se jím mlátit do kamenné zdi, ale ztrouchnivělé prkno se jí rozpadlo v ruce.

Pomozte mi.

Prosím.

Prosím.

Plazila se, zarývala prsty do shnilého humusu na dně studny, dokud nenašla kámen. Vyprostila ho z bahna a opa-

kovaně s ním bušila do stěny studny, rytmicky bubnovala,
až se jí rozechvívalo zápěstí, loket a zatnuté zuby.

Ale bylo už příliš pozdě.

Byla zase sama.